

ZÂNA ALBASTRĂ

Ce zi frumoasă și însorită! Copiii se jucau în parc. Alergau, săreau coarda, se dădeau în leagăn. Veneau zilnic să se bucure de jocurile copilăriei.

O fetiță observase că, de ceva timp, cineva îi urmărea. Ascunsă după un copac mare și umbros, îi privea altă fetiță, puțin cam ciudată. Purta mereu un hanorac, chiar și când era foarte cald afară. Mai avea și gluga pe cap. Era clar că nu dorea să fie remarcată.



Într-o zi, fetița care o văzuse s-a prefăcut că aleargă după minge și s-a oprit chiar în dreptul celeilalte. Ce uimită a fost să observe ceva incredibil! Fetița cu hanorac avea fața și mâinile albastre. Era, poate, vopsită?

A încercat să intre în vorbă cu ea:

— Bună! Vrei să ne jucăm cu mingea?

Și a evitat să-și arate mirarea.

Acest lucru i-a plăcut fetiței albastre, care a răspuns cu timiditate:

— Da, cred că mi-ar plăcea!



Și s-au jucat cu mingea. Ceilalți copii au încercat să o ironizeze puțin, dar au fost puși la punct de cea care făcuse invitația la joacă:

— Ce vă holbați așa? Voi nu v-ați pictat pe față niciodată?

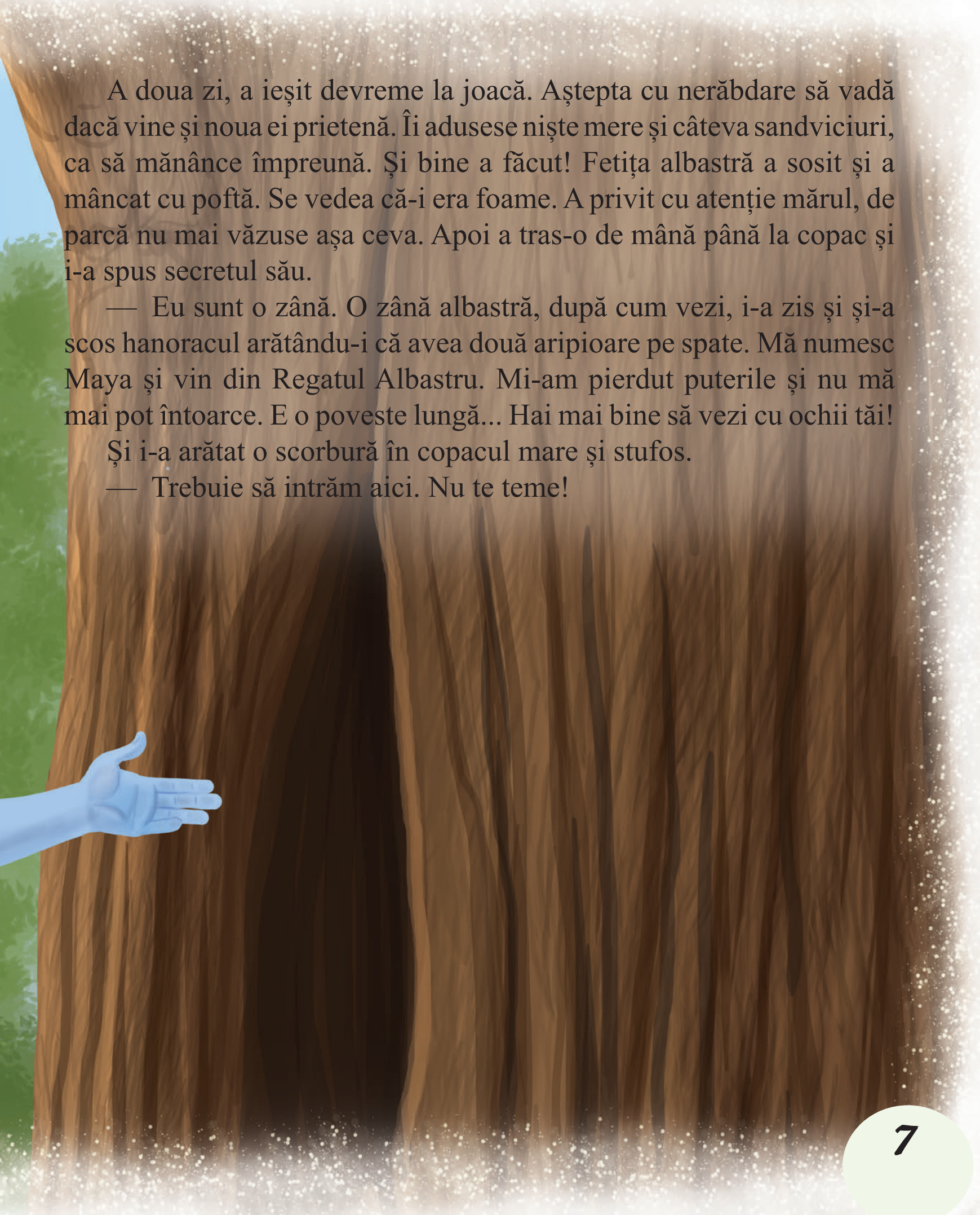
Când s-a înserat, înainte să se despartă, i-a spus fetiței albastre:

— Pe mine mă cheamă Ina. Vin și mâine să ne jucăm.

Și a plecat fără să o întrebe nimic. Și-a dat seama că, dacă ar fi vrut, noua ei prietenă i-ar fi povestit singură ceva despre ea. Nici nu știa cum o cheamă sau dacă o va întâlni și-n ziua următoare.







A doua zi, a ieșit devreme la joacă. Aștepta cu nerăbdare să vadă dacă vine și noua ei prietenă. Îi adusese niște mere și câteva sandviciuri, ca să mănânce împreună. Și bine a făcut! Fetița albastră a sosit și a mâncat cu poftă. Se vedea că-i era foame. A privit cu atenție mărul, de parcă nu mai văzuse așa ceva. Apoi a tras-o de mână până la copac și i-a spus secretul său.

— Eu sunt o zână. O zână albastră, după cum vezi, i-a zis și și-a scos hanoracul arătându-i că avea două aripioare pe spate. Mă numesc Maya și vin din Regatul Albastru. Mi-am pierdut puterile și nu mă mai pot întoarce. E o poveste lungă... Hai mai bine să vezi cu ochii tăi! Și i-a arătat o scorbură în copacul mare și stufos.

— Trebuie să intrăm aici. Nu te teme!

A intrat, cu oarecare reținere, și la început nu a văzut nimic. Maya a luat-o de mână și au înaintat. Ce curios! Copacul lângă care se juca zilnic ascundea un mister! Dacă ar fi știut...

Au mers destul de mult prin întuneric și, deodată, o izbi o lumină albastră. Și-a pus mâinile la ochi.

— Ai să te obișnuiești, i-a zis mica zână.

În fața lor era o poartă uriașă, ruginită de vreme, atât de înaltă că nici nu se vedea unde se termină.

— Cum intrăm? a întrebat Ina.

— Păi, nu putem. Uite, are trei încuietori ferecate. Regina are cheile, însă mai sunt alte trei chei de rezervă, în cazul în care regina le pierde cumva pe ale ei. Una se găsește la Copacii Mergători, a doua – la Piticii Morocănoși și a treia – la vrăjitoarea Ursula.

— Să încercăm să mergem la fiecare, a zis Ina.

— Păi, nu știu ce să fac pentru că nu mai am puteri de zână.

E imposibil!

— Dacă suntem împreună, vom reuși.



